

Jeg har lige fra Barnsben lidt af Blodmangel og har allerede, medens jeg gik i Skole og senere som voksen, baade som civil og som Rekrut, ofte haft Besvimelsesanfald, der kom over mig uden nogen egentlig paaviselig Grund. Mit Anfald den 12. ds. var saaledes ikke for mig noget usædvanligt, og jeg tillagde det ikke selv nogen større Betydning, da det absolut ikke var Følge af Overanstrengelse af nogen Art. Jeg blev derfor mere end forbavset, da jeg kort efter at være indlagt paa Sygehuset fik Besøg af en civil Mand, der angav sig som Journalist ved „Social-Demokraten“ og udsurgte mig om, hvorledes det var gaaet til med mit Uheld, idet han syntes paa Forhaand at gaa ud fra, at jeg havde været udsat for Overlast.

Han spurgte mig, om der havde været en Stroppeur, men jeg kunde kun i Overensstemmelse med Sandheden svare ham, at det havde der paa ingen Maade, kun en almindelig Øvelse.

Han sagde: „Saa har De haft Hurtigmarch“. Men jeg svarede: „Det kommer an paa, hvad civile Mennesker mener med Hurtigmarch“.

Han spurgte videre, om der ikke havde været en eller anden af Befalingsmændene efter mig, men jeg kunde jo kun svare benægtende.

I øvrigt var han allerede paa det Tidspunkt vel underrettet, idet han kendte mit Navn, min Stilling og mit Hjemsted m. m.

Da jeg saa var tilbøjelig til at give ham yderligere Oplysninger, forsvandt han.

Paa den Maade, ved en saadan løs Indtræden i Sygehuset eller ved at træffe de vedkommende Soldater og faa et eller andet at vide, som han maaske kan hænge sig ved, kommer man til disse Angreb paa Hæren, saa laves der en lang Historie alene med det Formaal, synes det mig, at skabe Had og Uvillie mod Hæren og dens Befalingsmænd. Jeg er enig med Forespørgeren i, at de, der indkaldes til Soldat, skal have en god og en menneskelig Behandling; det holdt jeg paa straks, da jeg blev Forsvarsminister i 1910, det har jeg holdt paa siden, og det vil jeg ogsaa kræve, men selvfølgelig skal Soldaterne ogsaa vise Lydighed og Disciplin. I de her omhandlede Tilfælde forekommer det mig, at de Anker, der er rejste mod Hæren og dens Befalingsmænd, er saa uberegtigede som paa nogen Maade muligt, og det forbavser mig, at „Social-Demokraten“ i den Anledning lader afholde store

Møder i Lørups Ridehus og vedtager Resolutioner, som i stærke Ord fordømmer det, der er sket.

Jeg skal nu kortelig overfor Hr. Chr. Hansen rekapitulere, hvad der er sket med Soldat Jørgensen, der har Nr. 266: Han møder den 20. Oktober paa Frederiksberg Slot og angiver at være syg. Lægen siger, at han skal paa Garnisonssygehuset, og at Sygdommen vil være i 2 Maaneder. 266 anmoder om at maatte komme med sine Kammerater til Sønderjylland, Lægen siger ja og tilføjer, at han skal melde sig til Lægen i Aabenraa straks efter Ankomsten. Den 21. Oktober fremstilles han for Lægen i Aabenraa, Dr. Michelsen, og indlægges paa Amtssygehuset for Influenza. Den 27. Oktober udskrives han som helbredet, derefter deltager han den 28. Oktober i Festen paa „Folkkehjem“. Den 29. Oktober skulde han have været til Øvelse paa en Mark, som ligger ca. 20 Minutters Vej fra Øvelsespladsen, der bliver han syg, en Korporal bliver sat til at passe ham og føre ham tilbage, hvorefter han bliver indlagt paa Sygehuset. Han ønskede at faa Stuevagt, det fik han i nogen Tid, men den 6. November absenterer han sig og rejser til København. Den 7. November modtager Garnisonssygehuset i København en Sygeseddel fra Dr. O. Leerbeck, hvorefter Jørgensen indlægges den 8. November paa Garnisonssygehuset og dør den 28. November.

Det er i Korthed denne Mands Historie. Jeg kan kun beklage, at han er død til Sorg for sine Forældre og sin Fæstemø, men det er aldeles uberettiget at kaste en Skygge over Hæren og Befalingsmændene gennem den Paastand, at de skulde have givet ham en slet Behandling. Det glæder mig, at jeg har faaet Lejlighed til at gøre Rede for Sagen efter den Undersøgelse, jeg har ladet foretage, foranlediget af de Skriverier, der har været om den.

Stilling: Der er et Par Omstændigheder i den Erklæring, som den højtærede Forsvarsminister nu oplæste, jeg har hæftet mig ved, og som jeg har undret mig over. Den første Omstændighed er den, at uagtet Lægen paa Frederiksberg Slot konstaterer, at Jørgensen lider af saa alvorlig en Sygdom, at den vil nødvendigvis et Hospitalsophold paa 2 Maaneder, indlægger han ham ikke paa Hospital i København, men lader ham uhindret rejse til Sønderjylland. Det forekommer mig, at der her er et Punkt, som trænger til nærmere Undersøgelse. Det